

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Jaroslavou Lobotkovou ve věci žalobce: **MUDr. Mgr. Ivan Langer**, bytem 8. května 25, Olomouc, zast. Mgr. Martinem Elgerem, advokátem se sídlem Vodičkova 30, Praha 1, proti žalované: **MAFRA a.s.**, IČ 45313351, se sídlem Karla Engliše 519/11, Praha 10, zast. JUDr. Helenou Chaloupkovou, advokátkou se sídlem Na Kozačce 7/1289, Praha 2, **o ochranu osobnosti**

t a k t o :

I. Žalovaná je povinna uveřejnit na straně 2 deníku Mladá fronta DNES do 14 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku omluvu žalobci v rozsahu nejméně jedné čtvrtiny této tiskové strany v tomto znění: „V deníku MF DNES jsme uveřejnili následující nepravdivá tvrzení se vztahem k osobě pana Ivana Langer: že Ivan Langer je ve spisu Krakatice „podezřelý“ z propojení na organizovaný zločin kolem zavražděného bosse Mrázka (MF DNES 22.9.2008) a že Ivan Langer v roce 2000 jednal nezákonně tím, že porušil zákon o střetu zájmů (MF DNES 1.11.2008). Tímto se panu Ivanu Langerovi omlouváme. MAFRA, a.s., vydavatel deníku MF DNES.“

II. Žalovaná je povinna uveřejnit na serveru iDNES.cz na webové adrese www.zpravy.idnes.cz do 14 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku omluvu žalobci a tu

zde minimálně po dobu 14 dnů ponechat v tomto znění: „Na internetových stránkách iDNES.cz jsme uveřejnili následující nepravdivá tvrzení se vztahem k osobě pana Ivana Langer: že Ivan Langer je ve spisu Krakatice „podezřelý“ z propojení na organizovaný zločin kolem zavražděného bosse Mrázka (idnes.cz 22.9.2008) a že Ivan Langer v roce 2000 jednal nezákonně tím, že porušil zákon o střetu zájmů (idnes.cz 1.11.2008). Tímto se panu Ivanu Langerovi omlouváme. MAFRA, a.s., provozovatel serveru iDNES.cz.“.

III. Pokud ve znění písemné omluvy mělo být, že si Langer i Kyselý pomohli navzájem (MF DNES 2.10.2008), že okolnosti úvěru Langer tají (MF DNES 2.10.2008), že Kyselý koupil i dluhy „Langerova golfu“ (MF DNES 4.10.2008), že Kyselý koupil pohledávky za firmou, v jejímž představenstvu byl Ivan Langer (MF DNES 4.10.2008), že se přes Langerova přítele Kyselého dostala pohledávka k původním dlužníkům (MF DNES 4.10.2008), že nepřímá vazba Ivana Langer na obchodníka s LTO souvisí s jeho olomouckým domem a že daňový poradce Tomáš Paclík, který je v tomto domě v nájmu, krátce působil ve firmě, kterou přes jinou společnost ovládal Kutal, a že Paclík dělal pro Kutalovy firmy daňová přiznání a když byl Kutal ve vazbě, spravoval majetek jeho firem (MF DNES 29.9.2008), že Langer bojoval proti zveřejňování dluhů (MF DNES 3.10.2008), že existuje příčinná souvislost mezi olomouckým golfem (golfovým hřištěm) a dotací pro jiná sportoviště v obci Dolany (MF DNES 29.9. a 4.10.2008) a pokud ve znění internetové omluvy mělo být, že si Langer i Kyselý pomohli navzájem (idnes.cz 2.10.2008), že okolnosti úvěru Langer tají (idnes.cz 2.10.2008), že podnikateli Kyselému dlužila i „Langerova“ firma (idnes.cz 4.10.2008), že Kyselý měl pohledávku i u firmy, v jejímž vedení seděl Langer v době, kdy společnosti vznikl patnáctimilionový dluh (idnes.cz 4.10.2008), že nepřímá vazba Ivana Langer na obchodníka s LTO souvisí s jeho olomouckým domem a že daňový poradce Tomáš Paclík, který je v tomto domě v nájmu, krátce působil ve firmě, kterou přes jinou společnost ovládal Kutal, a že Paclík dělal pro Kutalovy firmy daňová přiznání a když byl Kutal ve vazbě, spravoval majetek jeho firem (idnes.cz. 29.9.2008), že Langer bojoval proti zveřejňování dluhů (idnes.cz 3.10.2008), že existuje příčinná souvislost mezi olomouckým golfem (golfovým hřištěm) a dotací pro jiná sportoviště v obci Dolany (idnes.cz 29.9. a 4.10.2008),

s e ž a l o b a z a m í t á

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou 20.11.2008 se žalobce proti žalované jako vydavateli Mladé fronty DNES a provozovateli webu idnes.cz domáhá ochrany osobnosti, a to formou uveřejnění omluvy. Tvrdí, že k neoprávněnému zásahu do jeho osobnostní sféry došlo sérií článků uveřejněných o jeho osobě v období od 19. září do 4. listopadu 2008. Tvrdí, že žalovaná podřídila zaměření, časování a způsob zpracování článků o jeho osobě pouze komerčnímu účelu. Její zaměstnanec redaktor Jaroslav Kmenta měl prvotní zdroj, na který se odvolává, a články s odkazem na tento zdroj vycházely v období posledních šesti týdnů před datem vydání knihy tohoto autora s názvem „Kmotr Mrázek“. V každém článku (s výjimkou prvního a posledního) žalobce označil konkrétní výroky, které označil za lživé.

Žalovaná učinila nesporným, že od září 2008 uveřejnila sérii článků týkajících se činnosti Františka Mrázka a informací získaných Policií ČR v rámci tzv. spisu Krakatice. Redaktor žalované novinář Jaroslav Kmenta publikoval ve stejném období knihu Kmotr Mrázek II (Krakatice). Tato kniha obsahovala rekonstrukci aktivit Františka Mrázka z roku 2000. Žalobce byl v době podání žaloby ministrem vnitra ČR, osobou dlouhodobě veřejně činnou, od roku 1996 byl poslancem Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, v období let 2000 až 2001 také místopředsdou Poslanecké sněmovny, byl i členem Stálé komise pro kontrolu činnosti Bezpečnostní informační služby a byl místopředsdou Občanské demokratické strany. V člancích žalovaná poskytla informace i o tom, že policejní vyšetřování spisu Krakatice objevilo závažné skutečnosti týkající se poslanců a členů vlády, které nikdy nebyly projednány, a případ byl odložen ad akta. Ještě vyšší míru přípustné kritiky podle žalované odůvodňovala i skutečnost, že žalobce byl v rozhodném období ministrem vnitra a z titulu své funkce byl oprávněn do jisté míry zasahovat do činnosti policie. Kromě toho v roce 2000 žalobce působil jako právní poradce Ing. Ivana Kyselého a společností s ním spojených ve věci možného získání podílu ve společnosti IPS a.s. Celou záležitost konzultoval s Luděkem Sekyrou a zároveň ve výše uvedené věci jednal také s Liborem Procházkou, tehdejším náměstkem generálního ředitele IPB a.s. a s tehdejším generálním ředitelem IPB a.s. Janem Klackem a Janem Kolertem, tehdejším generálním ředitelem Komerční banky a.s.

Soud už v této věci jednou rozhodoval a zamítl žalobu, podle které měla žalovaná uveřejnit v deníku Mladá fronta DNES požadovaný text omluvy, totéž uveřejnění na serveru iDNES.cz a rozhodl o nákladech řízení. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze zrušil napadený rozsudek zdejšího soudu, když vyšel z toho, že základem odvolání a skutkovým základem sporu je dokazování před soudem prvního stupně o skutečnostech, jež měly být součástí spisu Krakatice. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně vyšel z předpokladu, že spis vedený orgány Policie ČR pod názvem Krakatice je veden v režimu utajovaných informací v kategorii D podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, dokazování tedy mělo být prováděno podle ust. § 124 o.s.ř., aby byla šetřena povinnost zachovávat mlčenlivost o utajovaných informacích chráněných zvláštním zákonem. S odkazem na možnost výslechu, tedy až po zproštění povinnosti zachovávat mlčenlivost ze strany příslušného orgánu, pak toto přiměřeně platí i tam, kde se provádí důkaz jinak než výslechem, typicky při dokazování listinami. Vrchní soud dovodil, že přečíst tuto listinu, tedy provést jí důkaz, bylo možné pouze za předpokladu, že došlo ke zproštění povinnosti zachovávat mlčenlivost o utajovaných informacích. Vyslovil tedy, že soud je povinen žádat o zproštění povinnosti zachovávat mlčenlivost, přičemž výsledek této žádosti bude předurčovat další postup soudů v řízení. Jinak by totiž k provedenímu důkazu nebylo možno přihlížet, protože byl proveden v rozporu se zákonem.

Odvolací soud dále dovodil, že zdejší soud neprovedl důkaz audiovizuálním záznamem ze křtu knih Jaroslava Kmenty Kmotr Mrázek, a soud prvního stupně tak nesměl z neprovedeního důkazu činit žádná zjištění.

Dále odvolací soud vyslovil pojmologii subjektů zúčastněných ve vztahu založeném zástavní smlouvou s tím, že soud prvního stupně nedůsledně hodnotil, respektive nerozlišoval všechny zúčastněné subjekty a nezabýval se tím, kdo v daném vztahu byl dlužníkem. Zjistit, zda žalobce působil ve statutárních orgánech takto zjištěného dlužníka, musí být předmětem dokazování.

Dále vyslovil, že soud nedůsledně hodnotil takzvané citace z jiných zdrojů s odkazem na nález Ústavního soudu, podle kterého se vydavatel ne vždy zproští odpovědnosti podle § 11 a následující občanského zákoníku před novelou za okolností, kdy

článek obsahuje citaci třetí osoby. I při této příležitosti totiž musí být zjištěno, zda výroky, které jsou předmětem sporu, byly oprávněné a přiměřené.

Na základě shora uvedeného tedy zdejší soud doplňoval dokazování, a to zejména v souvislosti s policejním spisem označeným jako Krakatice, od Policejního prezidia České republiky si tento spis vyžádal. Ředitel útvaru, který byl o zapůjčení spisu požádán, sdělil, že dosud nenastaly podmínky pro odtajnění spisu, stupeň utajení důvěrné trvá, ale na žádost o zproštění mlčenlivosti pro účely civilního řízení nelze této žádosti vyhovět, protože podle § 63 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, lze mlčenlivosti zprostit pouze fyzickou osobou, ale ta v žádosti soudu nebyla vůbec specifikována.

Po opakované žádosti soudu se zdůrazněním, že zdejší soud je vázán vysloveným právním názorem soudu odvolacího, byl soud požádán o součinnost v tom směru, že celý spis nemůže být uvolňován do civilního řízení, protože obsahuje velmi citlivý materiál, kromě toho i další materiály, jejichž původcem není PČR, ale například BIS či jiné i zahraniční subjekty, a kromě toho je mimořádně objemný, čítá cca 6000 stran. Kromě toho byl celý spis reorganizován. V roce 2004, kdy byl uložen, byl i přeřazen bez ohledu na časovou dataci vzniku jednotlivých písemností. Soudkyně tak byla vyzvána, aby se s materiálem seznámila, a teprve listiny, které budou mít souvislost s předmětem tohoto sporu, si konkrétně vyžádala za účelem provedení důkazu s tím, že takto vyselektovaná listina by mohla být k důkazu provedena dle § 40a o.s.ř. poté, co bude fyzicky zapůjčena na soud. Příslušný orgán výslovně uvedl, že provádění důkazu sběrným spisem v žádném případě není možné.

Na základě takto zvoleného postupu soud tedy vybral listiny, kde jakýmkoliv způsobem procházelo jméno žalobce či souvislost s jeho osobou. K žádosti soudu tyto listiny byly zapůjčeny. Bezpečnostní ředitel Ministerstva vnitra k tomu sdělil, že sdělením konkrétního důvodu zapůjčení listin budou listiny k důkazu zapůjčeny s pokynem, jakým způsobem je nutné provést dokazování, tento pokyn byl dán přímo Policejním prezidiem České republiky (viz č.l. 176 a následující spisu).

I přes výhrady právního zástupce žalobce tedy soud takto provedl důkaz předmětnými listinami, dle názoru soudu zcela v souladu s veškerými právními předpisy,

kteří s tím korespondují, včetně toho, že respektoval postup předpokládaný policejním prezidentem, který požadované listiny zaslal.

V této souvislosti soud ještě doplňuje, že další dokazování bylo prováděno i výslechem svědků, bývalých kriminalistů, kteří se na spise Krakatice podíleli. Tito pak byli vyslechnuti poté, co jim bylo řádně doručeno zproštění povinnosti zachovávat mlčenlivost a je rovněž součástí spisu a všech poučení, která spisem nadále procházejí.

Vzhledem k obsáhlosti žalobního návrhu a označení nepravdivých skutkových tvrzení se soud nadále bude zabývat doplněním dokazování a důkazy provedenými v souvislosti s jednotlivými nepravdivými tvrzeními tak, jak je žalobce navrhl v obsahu omluvy, která má být uveřejněna jednak v deníku Mladá fronta DNES, jednak na serveru iDNES.cz.

1. Nepravdivé tvrzení, že žalobce je ve spisu Krakatice podezřelý z propojení na organizovaný zločin kolem zavražděného bosse Mrázka (MF dnes 22.9.2008, idnes.cz dne 22.9.2008)

Žalobce brojil proti nepravdivosti tohoto tvrzení ve dvou bodech. Jednak že by byl žalobce z čehokoliv „podezřelý“ a jednak, že by se vůbec mělo jednat o organizovaný zločin kolem zavražděného bosse Mrázka.

To, že se jednalo o organizovaný zločin a kolem bosse Mrázka, který byl zavražděn, má soud za prokázané výslechem svědka Karla Tichého, který pracoval jako jeden z operativců na spisu Krakatice, byl zakladatelem a zpracovatelem tohoto spisu, uvedl, že později v této souvislosti byl založen ještě jiný spis nazvaný Kmotr, který již nebyl na úrovni utajovaného spisu. Svědek Novák potvrdil totéž.

Kromě toho ze zápisu ze 42. schůze Výboru pro bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 23. března 2010 soud zjistil, že této se měl účastnit i žalobce, byl omluven, zúčastnil se jí právě i svědek Karel Tichý, bývalý policista PČR. Předsedou výboru byl František Bublan a na pořadu jednání bylo vyjádření Bc. Karla Tichého, bývalého příslušníka PČR, k jeho výkonu služební činnosti v rámci šetření k osobám Mrázka, Krejčíře a Pitra na jednání Výboru pro bezpečnost ve věci informace

ministra vnitra o aktuální situaci ve vyšetřování zásadních kauz organizovaného zločinu. Z usnesení, které vyplynulo z této schůze, pak soud zjistil, že Výbor pro bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky po vyslechnutí Bc. Karla Tichého a po obecné a podrobné rozpravě mimo jiné vyslechl pana Karla Tichého ke spisu Krakatice a k dalším spisům, bere na vědomí velmi závažné informace týkající se propojení organizovaného zločinu do veřejného sektoru a vyzývá na základě vyslechnutých informací poslance Ivana Langera, aby zvážil své setrvání ve veřejných funkcích.

Již na základě shora uvedeného a na základě podrobných výpovědí svědků Tichého a Nováka tedy má soud za prokázané, že se jednalo o organizovaný zločin kolem bosse Mrázka, kvůli kterému v podstatě byl spis Krakatice založen.

Porovnáním obsahu listin ze spisu Krakatice, které se týkají žalobce, s výsledkem svědků Tichého a Nováka pak soud dospěl k závěru, že skutečně použitá formulace, že žalobce je ze spisu Krakatice „podezřelý“ z propojení na organizovaný zločin kolem zavražděného bosse Mrázka, neodpovídá realitě. Oba svědkové, i když připustili, že se vlastně jedná o slovíčkaření, zařadili a označili žalobce spíše za osobu, která procházela spisem a mohla být zájmovou osobou. Rozhodně ve spise nebyly zdokumentovány žádné aktivity žalobce v tomto směru a rozhodně nebyl žalobce na úrovni podezřelého. Pokud se tento výraz používá v rámci trestního řízení, měl by spíše být označen za osobu zájmovou v rámci postupu policejních orgánů.

Předmětnou formulaci tedy soud považuje ze zásah do osobnostní sféry žalobce právě proto, že žalobce byl označen za podezřelého z předmětné činnosti. I v obecném významu, pokud se uvede formulace, že je někdo podezřelý z propojení na organizovaný zločin, jedná se o závažné obvinění takové osoby v tom obecném slova smyslu a v tomto případě nebylo prokázáno, že by žalobce byl jakkoliv podezřelý. Jeho jméno procházelo rozhovory z odposlechnutí třetích osob, které byly sledovány v rámci podezření z napojení na organizovaný zločin. Tyto odposlechy se fakticky nedochovaly, alespoň obsahem spisu Krakatice tak, jak jej má nyní k dispozici PČR, neprocházejí. V podstatě nějakým technickým nedopatřením byly vymazány.

Proto soud žalobě v tomto rozsahu vyhověl, uložil žalované povinnost omluvit se tak, jak bylo žalobou požadováno, ovšem s tím, že slovo podezřelý soud doplnil o uvozovky, aby bylo zřejmé, která část tohoto skutkového tvrzení je skutečně nepravdivá.

2. Nepravdivé tvrzení, že žalobce v roce 2000 jednal nezákonně tím, že porušil zákon o střetu zájmů. Článek byl uveřejněn v Mladé frontě DNES 1.11.2008 pod názvem Langer lobboval i radil, podle právníků nezákonně.

Žalobce tvrdí, že lživý je výrok, že žalobce v roce 2000 jednal nezákonně tím, že porušil zákon o střetu zájmů. Podle návrhu textu omluvy to tak mělo být uveřejněno, ale z obsahu vlastního článku soud toto doslova v článku neshledal.

Článek Langer lobboval i radil, podle právníků nezákonně, však takto významově jako celek vyznívá. Podtitulek zní: Ivan Langer se svým lobbingem v případě IPS nejspíš dostal za hranu zákona. Tento mezititulek již spíše odpovídá realitě nebo respektive alespoň obsahu vlastního článku. Vyjadřuje se Hana Marvanová, právnička, s tím, že její názor je takový, že to bylo v rozporu se zákonem o střetu zájmů, když žalobce byl ve stejné chvíli jako politik a přimlouval se za zakoupení firmy českým podnikatelem Luděkem Sekyrou se společníkem Ivanem Kyselým a zároveň pracoval pro Kyselého jako advokátní koncipient. I dále článek vysvětluje názory dalších právníků, že jako politik nesměl nikoho zvýhodnit, přitom jako právník musel hájit zájmy svého klienta.

Z výpovědi svědka Kyselého pak soud zjistil, že skutečně žalobce pro něj připravoval smlouvy týkající se IPS, byl sice advokátní koncipient, ale protože jsou oba z Olomouce a znají se, stýkal se převážně s ním. V obsahu článku se vyjadřuje i sám žalobce.

Z výpovědi svědka Tomáše Syrovátky, který byl autorem předmětného článku, pak soud zjistil, že vlastní text článku vznikl na základě toho, co uvedl žalobce sám v rozhovoru den předtím a co bylo publikováno v Mladé frontě DNES také den předtím. Konzultoval to s právníky, nejen s Hanou Marvanovou, která je uvedena v článku, ale i s JUDr. Ceplem, bývalým ústavním soudcem, a zřejmě s JUDr. Lžičařem. Obsah těchto rozhovorů je však obsažen až v následujícím článku, který byl uveřejněn 4. listopadu 2008 „Střet zájmů? Langerovi trest nehrozí.“.

Porovnáním obsahu obou článků pak je zřejmé, že nebylo jednoznačně prokázáno, že by žalobce jednal v roce 2000 nezákonně a porušil zákon o střetu zájmů. Naopak odpovědi právníků se i v roce 2008 v tomto směru rozcházejí, v kontextu obou článků, pokud by si čtenáři přečetli články oba, by toto vyplynulo, ale ze samotného prvního článku nikoliv. Druhý článek sice žalobce označil v rámci předmětu tohoto sporu, ale neoznačil v něm žádné lživé tvrzení, nemá tomu tedy také korespondovat žádná omluva. Pokud se však soud má zabývat otázkou významu jako celku, pro čtenáře, pak je zřejmé, že v rámci své snahy informovat veřejnost žalovaný zvolil nepřesnou formulaci natolik, že je objektivně způsobila zasáhnout do občanskoprávní sféry žalobce, který je právník a v době, o kterou se jedná, již působil jako advokátní koncipient a zároveň byl významným politikem.

V tomto výroku tedy soud rovněž žalobě vyhověl. I když soud připouští, že titulky mohou a nutně i musí být určitou zkratkou ve svém významu, pak by i tato zkratka by ale měla vyjadřovat význam celého článku a ne ho zkomolit či úplně otočit.

Co se týče ostatních lživých výroků z ostatních článků, které žalobce označil za předmět sporu, soud v tomto rozsahu již žalobu zamítl. Vychází totiž z toho, co se prolínalo výpověďmi všech svědků - redaktorů žalované, kteří se podíleli na tvorbě předmětných článků. Jednak z žádné z výpovědí nevyplynulo, že by se mělo jednat o nějakou kampaň proti žalobci, že by se mělo jednat o nějakou kampaň za účelem získání zisku pro žalovanou. Nebylo prokázáno ani to, že by tato kampaň měla být z toho důvodu, že by zaměstnanec žalované Jaroslav Kmenta získal profit z prodeje knihy Kmotr Mrázek II. V průběhu řízení naopak bylo prokázáno, že kniha Kmotr Mrázek I vyšla v roce 2007, tedy rok předtím, a z výpovědí svědků zcela jednoznačně vyplývá, že mimo jiné o žalobci byly shromažďovány informace na základě toho, co již předtím bylo veřejně přístupné nebo bylo získáno z veřejných zdrojů. V některých případech dokonce texty článků vyplynuly z toho, co předtím žalobce sám uvedl v rozhovorech s redaktory.

Dalším důvodem obecně pro zamítnutí všech výroků či lživých tvrzení z článků je to, že pro běžného čtenáře nemají naprosto žádný význam. V některých případech dokonce ani není zřejmé, v čem by se měly dotknout občanskoprávní sféry žalobce.

Formulace, že si Langer i Kyselý pomohli navzájem, je naprosto pravdivá, to vysvětlil i svědek Syrovátka, že to myslel, tak jak je to napsáno, tedy doslova. V jednom roce žalobce jako politik lobboval za podnikatele Kyselého a Kyselý mu v tom roce půjčil 2,000.000,- Kč. Svědek Kyselý toto potvrdil, žalobce to v podstatě nepopírá, pouze se cítí dotčen tím, že to vypadá, že se jednalo o korupci. Nakolik se o ní jednalo, nebo nejednalo, není zřejmé.

Další formulace, že okolnosti úvěru Langer tají, opět svědek Syrovátka potvrdil, že žalobce okolnosti úvěru skutečně tajil, o tom, že úvěr vůbec existuje, se dozvěděl z veřejných zdrojů, informace je uložena v senátu Poslanecké sněmovny. Na dotazy novináře žalobce nereagoval, nesdělil výši splátek, výši úroků, splatnost, atd., „okolnosti“ tedy tajil, neuvedl je.

Soud je opět toho názoru, že vlastní formulace tak, jak se žalobce domáhá omluvy, není objektivně způsobila zasáhnout do občanskoprávní sféry žalobce. Pokud by tu měla být ještě nějaká širší a další souvislost, například s dalšími výroky, pak to pro běžného čtenáře nenastává, neboť některé z těch informací by vlastně měly být propojené dohromady, aby vůbec dávaly význam.

Tvrzení, že Kyselý koupil pohledávky za firmou, v jejímž představenstvu byl Ivan Langer, pak byly jako pravdivé potvrzeny svědkem Kyselým co do skutkové stránky. Pokud tento svědek uvedl, že žalobce v té době nebyl statutárním orgánem, pak soud má za prokázané již po dokazování před soudem prvního stupně napoprvé, že skutečně žalobce v představenstvu společnosti byl.

Formulace, že se přes Langerova přítele Kyselého dostala pohledávka k původním dlužníkům, je sama o sobě naprosto nic neříkající a není objektivně zřejmé, jak by tato formulace mohla zasáhnout do občanskoprávní sféry žalobce.

Totéž se týká formulace Nepřímá vazba Ivana Langer na obchodníka s LTO souvisí s jeho olomouckým domem a daňový poradce Tomáš Paclík, který je v tomto domě v nájmu, krátce působil ve firmě, kterou přes jinou společnost ovládal Kutal a že Paclík dělal pro Kutalovy firmy daňová přiznání a když byl Kutal ve vazbě, spravoval majetek jeho firem. Formulace je sice dlouhá, ve svém významu by měla zohledňovat to, co bylo fakticky

uveřejněno, ale pro běžného čtenáře toto není naprosto zřejmé, a už vůbec není zřejmé, jak by to mohlo být satisfakcí pro osobnostní sféru žalobce.

Další formulace, že Langer bojoval proti zveřejňování dluhů. Jedná se o mezi titulek. Celý článek se jmenuje Langer káral Grosse, že nevysvětlil půjčku, teď mlčí jako on. Autory jsou opět redaktoři žalované Syrovátka a Šťastný. Oba potvrdili, že k přímému dotazu na žalobce a po položení 10 otázek na něho neodpověděl ani nikdo z jeho sekretariátu. V rozhodné době byl ministrem vnitra. Proto formulaci, že Langer bojoval proti zveřejňování dluhů, považují za přiměřenou okolnostem, stejně tak jako vlastní nadpis, že Langer mlčí stejně jako Gross, který nevysvětlil půjčku na byt. Ani soud neshledává tuto formulaci za nepřiměřenou.

Výrok, že existuje příčinná souvislost mezi olomouckým golfem (golfovým hřištěm) a dotací pro jiné sportoviště v obci Dolany, pak opět tato formulace sama o sobě postrádá jakoukoliv logiku. Není zřejmé, jak by mohla zasahovat do občanskoprávní sféry žalobce. Tyto formulace by se měly vyskytovat ve dvou článcích, v jednom z 29.9. a podruhé v článku ze 4.10.2008. V obou článcích je toto uvedeno v jiném kontextu, v jiné souvislosti, a bez znalosti bližšího kontextu opět pro čtenáře tato omluva by nemohla být pochopitelná a pro žalobce ani satisfakcí.

Jen pro úplnost soud doplňuje, že z výpovědí svědků - redaktorů žalované Jaroslava Kmenty, Ondřeje Šťastného, Tomáše Syrovátky, Krystyny Wanatowiczové a Roberta Čásenského, soud v podstatě nezjistil nic konkrétního pro předmět tohoto sporu. Jediné relevantní kritérium bylo to, že je zřejmé, že celou problematiku nastolil Jaroslav Kmenta, který jako první získal obsáhlé informace o podezření na organizovaný zločin kolem kmotra Mrázka a jeho propojení na politiku. Svědčí o tom jak jeho knihy Kmotr Mrázek I a II, svědčí o tom samotná výpověď tohoto svědka, svědčí o tom i řada medializovaných informací, které nejen ze strany žalované v tisku proběhly. Svědčí o tom i zápisy z jednání Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, Výboru pro bezpečnost, která se tímto problémem, sice až následně, ale nepochybně také zabývala, a mělo to souvislost se spisem Krakatice. Soud tedy v této souvislosti z obsáhlých a mimořádně obtížných výpovědí svědků zjistil pouze tolik, že redaktoři žalované se snažili podat informace veřejnosti o aktuálním dění v politice a v podsvětí, že v této souvislosti tedy nutně museli porušit určitý okruh osobnostní sféry politiků. Nakolik toto porušení bylo neoprávněné nebo

oprávněné lze stěží posoudit, ale pro předmět sporu, tak jak jej vymezil žalobce, soud shledal jako neoprávněný zásah právě jen ty dva výroky, kterým vyhověl. Při kolizi ochrany osobnosti určité fyzické osoby s odpovědností vydavatelů médií za informování veřejnosti je nutné posuzovat každý výrok, každou okolnost a každou situaci zvlášť. Z osmi článků, které žalobce označil, a v nichž v šesti specifikoval údajná lživá tvrzení, soud za objektivně způsobilá zasáhnout občanskoprávní sféru žalobce považuje právě jen ta dvě označená tvrzení. Všechno ostatní jsou texty vytržené z kontextu významu celých článků. Tím, že jsou vytržené z kontextu, se vlastně samy zkreslují, a pro žalobce by tak ani nemohly být satisfakcí, natož aby určitým způsobem zkorigovaly vnímání čtenáře o dané situaci.

Kromě výsledku dvou policistů pak již soud dále nedoplňoval dokazování o další navržené svědky. Jedná se osoby, které nějakým způsobem v průběhu let byly informované o tom, jakým způsobem probíhalo šetření ve spise Krakatice, v určitém období se s obsahem tohoto spisu měly seznámit a podobně. Za situace, kdy celý spis Krakatice se fakticky již nedochoval, rozhodně se nedochovaly záznamy telefonických rozhovorů či jejich přepisy, které vlastně měly iniciovat založení celého spisu, není možné tedy provést důkaz navržený žalobou, to je obsahem celého spisu Krakatice. Dle názoru soudu však z výsledku svědků Tichého a Nováka se zcela jednoznačně podává, co bylo důvodem založení spisu a také to, že informací kolem odposlechů a osob s tím souvisejících bylo velmi mnoho. To, že o takovéto situaci žalovaná informovala, tedy samo o sobě nemůže být neoprávněným zásahem. Soud shledává za neoprávněný zásah právě jen použitou formulaci ve vztahu k osobě žalobce, protože je natolik nepřesná, že je až dehonestující.

Vyslýchat žalobce soud skutečně považuje za nadbytečné. Žalobce sám se ke všem provedeným důkazům vyjadřoval, zcela jednoznačně i před rozhodnutím zdejšího soudu, poprvé se vyjádřil tak, že nejvíc ho dehonestuje to, že je označen za Íčko, tedy vlastně za obsah prvního z článků, který označil v rámci předmětu tohoto sporu, ale neoznačil v něm žádné lživé tvrzení.

Článek „Kyselý koupil i dluhy Langerova golfu“ ze dne 4.10.2008, ve kterém žalobce specifikuje kromě vlastního titulku několik tvrzení, a to že „Kyselý koupil pohledávky za firmou, v jejím představenstvu byl Ivan Langer“, že „podnikateli Kyselému dlužila i Langerova firma“, že „Kyselý měl pohledávku i u firmy, v jejímž vedení seděl Langer v době, kdy společnosti vznikl 15 milionový dluh“ a „že se přes Langerova přitele

Kyselého dostala pohledávka k původním dlužníkům“ – k tomu soud provedl následující zjištění.

Ze smlouvy o uzavření budoucí smlouvy uzavřené mezi Olomouckou golfovou společností s.r.o. jednající PhDr. Františkem Kalabisem, CSc., jako budoucím prodávajícím, a Družstevním holdingem a.s. jako budoucím kupujícím, soud zjistil, že budoucí prodávající, tedy Olomoucká golfová společnost s.r.o. je akcionářem a.s. GOLF AGEUS a.s. se základním jměním 1,000.000,- Kč a připravuje zvýšení tohoto základního jmění nepeněžitými vklady až do výše 100,000.000,- Kč, přičemž budoucí prodávající je a zůstane vlastníkem 49 % kmenových akcií. Tato smlouva byla uzavřena 31.5.1999, respektive 2.6.1999.

Ke stejnému datu pak byla uzavřena smlouva zástavní mezi Družstevním holdingem, a.s., tedy budoucím kupujícím podle předchozí smlouvy, a společností AGEUS spol. s r.o. jednající opět PhDr. Františkem Kalabisem, CSc. a Ing. Alexandrem Kolářem, kdy zástavce, tedy společnost AGEUS, spol. s r.o., prohlásila, že je vlastníkem následně vypsanych nemovitostí zapsaných v katastrálním území Véska u Olomouce a s odkazem na to, že zástavní věřitel, tedy Družstevní holding a.s. uzavřel s Olomouckou golfovou společností s.r.o. smlouvu o uzavření budoucí smlouvy o koupi akcií, na základě které složil zálohu ve výši 15,000.000,- Kč. K zajištění této pohledávky zástavci zastavují nemovitosti v prvním bodě smlouvy vyjmenované a zřizují tím zástavní právo zástavního věřitele k zástavě.

Věřitelem tedy byla společnost Družstevní holding a.s., která složila zálohu na koupi akcií ve výši 15,000.000,- Kč, dlužníkem byla Olomoucká golfová společnost s.r.o., zástavcem pak byla společnost AGEUS, spol. s r.o. a obligační dlužník, tedy Olomoucká golfová společnost s.r.o., se zavázala jako akcionář společnosti GOLF AGEUS a.s. převést akcie od dlužníka na věřitele. Ze souhlasného prohlášení o změně v osobě zástavního věřitele pak bylo zjištěno, že pohledávka byla postoupena přes DD Credit CZ s.r.o. na společnost IES Real & Consulting spol. s r.o. jednající Ing. Ivanem Kyselým, na kterého přešla zástavní práva k nemovitostem ve vlastnictví zástavce – AGEUS spol. s r.o., a to pozemky v obci Dolany ve vlastnictví zástavce GOLF AGEUS a.s. také v obci Dolany. Tato smlouva byla uzavřena 2. září 2002.

Přitom podle výpisu z Obchodního rejstříku společnost GOLF AGEUS a.s. (od 9. března 2002 GOLF AREA a.s.), kde byl předsedou představenstva PhDr. František Kalabis, místopředsedou Jan Kalabis a dalšími členy Ing. Alexandr Kovář a Ivan Langer, tedy žalobce, v období od 2. března 1999 do 20. prosince 2001, a tato společnost měla zapsaný jako nepeněžitý vklad nemovitý majetek, totožný s pozemky uvedenými v zástavní smlouvě, tedy pozemky v katastrálním území Véska u Olomouce, a to v období od 24. října 2000 do 23. února 2001. Z ostatních skutečností ve výpisu z obchodního rejstříku zapsaných pak vyplývá, že právě předmětné pozemky jsou ty pozemky, na kterých stojí Golfový areál Pohořany - Véska, jehož výstavbu společnost realizovala.

Z výpisu z Obchodního rejstříku pro společnost AGEUS spol. s r.o. soud zjistil, že sídlila v Dolanech, od července 1998 v Olomouci, předmětem podnikání měla mimo jiné provozování sportovního areálu, jejími jednatelem byl PhDr. František Kalabis, od 3. července 1997, a Ing. Alexandr Kolář od 2. října 1991. Členem dozorčí rady pak byl žalobce od 3. července 1998 do 5. prosince 2001, když funkce mu zanikla 30. prosince 2000.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku pro společnost IES Real and Consulting spol. s r.o. se sídlem Olomouc Hodolany pak soud zjistil, že jednatelem byl Ing. Ivan Kyselý od 4. září 1995 a byl i společníkem od 15. května 1997 do 29. května 2008.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku pro společnost Družstevní holding a.s. (Družstevní holding a.s. v likvidaci od 7. listopadu 2005) pak soud zjistil, že jediným zakladatelem této byla První družstevní záložna se sídlem v Ostravě a dne 31. července 2000 byl na společnost prohlášen konkurs, což bylo zapsáno 30. srpna 2000. Ze všech shora uvedených listinných důkazů tedy vyplývá, že je pravda, že Kyselý (myšleno společnost IES Real and Colsunting spol. s r.o.) koupil i dluhy takzvaného Langerova golfu. Jedná se o golfový areál, za jehož výstavbu a dotace pro něj Langer předtím lobboval, což je i věcí nespornou mezi účastníky. Totéž se týká formulace, že Kyselý koupil pohledávky za firmou, v jejím představenstvu byl Ivan Langer, a že Kyselý měl pohledávku i u firmy, v jejímž vedení seděl Langer v době, kdy společnosti vznikl patnáctimilionový dluh.

Z přípisu jednatele PhDr. Františka Kalabise za Olomouckou golfovou spol. s r.o. adresované Družstevnímu holdingu a.s. pak soud zjistil, že ke dni 31.12.1999 vedou závazek ve vztahu k Družstevnímu holdingu a.s. ve výši 15,000.000,- Kč. Pokud tedy Družstevní

holding a.s. žádal o vrácení poskytnuté zálohy, pak sdělují, že na základě smlouvy o uzavření budoucí smlouvy o prodeji akcií společnosti GOLF AGEUS a.s. byla částka 15,000.000,- Kč poskytnuta jako záloha na koupi 34 % akcií, vyčísľují i částku, kterou by hodnota 34 % akcií představovala vzhledem k navýšenému jmění, a žádají o sdělení, zda společnost bude doplácet navýšenou částku, anebo hodlá nabýt akcie pouze v hodnotě předaných 15 milionů korun. Ze zápisu z jednání představenstva společnosti GOLF AGEUS a.s., ze schůze představenstva, která se konala 31.5.1999, pak soud zjistil, že přítomní byli Ph.Dr. František Kalabis, Ing. Alexandr Kolář a MUDr. Ivan Langer jako člen představenstva, na programu bylo projednání návrhu na převod 34 % akcií společnosti k Družstevnímu holdingu a.s. a bylo jednohlasně odsouhlaseno, že bude převedeno 34 % kmenových akcií na jméno společnosti od dosavadního vlastníka Olomoucká golfová společnost s.r.o. na nabyvatele, tedy společnost Družstevní holding a.s., a všichni přítomní jsou pod tímto zápisem podepsaní. Všechny tyto skutečnosti v podstatě potvrdil svědek Ing. Ivan Veselý. Potvrdil, že media tehdy psala i o něm, protože skupoval pohledávky Družstevního holdingu, který rozprodával svůj majetek. Podle názvu připustil, že to byla První družstevní záložna. Uvedl, že jednu pohledávku koupil on, jednalo se asi o 20,000.000,- Kč, a na základě toho se stal akcionářem společnosti GOLF AGEUS, v jejímž představenstvu byli Kalabisové a Kolář. Potvrdil, že fakticky se akcionářem stala jeho společnost IES Real and Consulting, která koupila pohledávku za První golfovou společností s.r.o. v období kolem roku 2000, blíže už si nevzpomněl. Svědek k dalším dotazům upřesňoval, že jeho společnost IES Real and Consulting koupila pohledávku od Družstevní záložny nebo holdingu, jednalo se o více pohledávek za různými dlužníky. Dlužníkem byla Olomoucká golfová společnost, nikoliv První golfová, jak původně uváděl. Tato společnost neplnila, na základě toho se on stal akcionářem v GOLF AGEUS společnosti GOLF AREA. Pohledávka byla zajištěna právě akciemi GOLF AGEUS. Protože neplnili, připadlo zajištění z této zástavy jemu.

Všechny jednotlivé výroky jsou tedy pravdivé. Žalobce byl členem představenstva Golf Ageus a.s. od 2.3.1999 do 20.12.2001. Patnáctimilionový dluh „vznikl“ 31.5.1999, kdy představenstvo rozhodlo o převodu akcií svého akcionáře společnosti Olomoucká golfová společnost,a.s. na Družstevní holding, a.s., kdy byla uzavřena smlouva o smlouvě budoucí shora již specifikovaná. Že se jednalo o „Langerův“ golf je zřejmé z okolností, potvrdil to i svědek Kyselý, stejně tak informace o splacení či odkoupení dluhů. Použití jmen žalobce a

svědka Kyselého jako synonym ke společnostem nebo aktivitám, se kterými byli v rozhodné době spojováni, považuje soud za přiměřenou zkratku.

Výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem je odůvodněn ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. Žalobce měl sice úspěch v menší části nežli z poloviny, ale v tomto směru soud přihlédl k tomu, že právě úspěch v prvním bodě, který byl ten bod, který po časové stránce zvýšil počet jednání soudu v souvislosti s výsledkem svědků, tím tedy zvýšil i výši nákladů řízení, je ten podstatný.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 19. března 2014

JUDr. Jaroslava Lobotková ,v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ilona Jiranová